

LVI.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Hærens Ordning.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 6te Juni 1880).

Thvorvel Udvalget i sin Helhed samstemmer i Ønsket om, at den ved § 186 i Hærløven af 6te Juli 1867 paabudne Revision af Loven omfælder i denne Rigsdagssamling efter saa mange Aars for-gjæves Bestræbelser kunde blive bragt til Ende, er det dog ikke lykkes det at komme til Enighed angaaende det Forflag til Lov om Hærens Ordning, som foreligger Udvalget til Betænkning i den Form, hvori det er kommet til Landstinget fra det andet Thing.

Udvalgets Flertal (Blom, Carstenen, Criffen, Fjelleisen, Haffner, Jessen, Suel, Krieger, Magius, Moug, Pedersen og Rugen) vilde mange vistnok have kunnet slutte sig til det Folkethinget af Krigsministeren forelagte Forflag i alt Fald med nogle Modifikationer, idet man ikke kan anse den ved Forflaget tilføjede, fastere og mere harmoniske Ordning af Hærvæsenet som for dyrt betalt med den aarlige Udgiftsforøgelse, den vilde medføre. Den foreslaaede Hærorordnings Fordele ser man ikke i dens Forhold til denne eller hin forud opgjorte Forsvarsplan; da det overhovedet maa anses for ugjærligt at opstille nogen almengyldig Forsvarsplan, kan man ikke gaa videre med sine Forbringinger til en Hærorordning, end at den skal være brugelig under enhver rimelig Form, som Forsvaret efter de indtrædende Forhold maatte kunne antage; denne Forbring forekommer det Flertallet, at Krigsministeriets Hærorordning tilfredsfiller, og det skønner ikke rettere, end at den hverken foregriber eller betinges af, hvorledes det i Diebliffet aldeles aabne Spørgsmaal om Anlægget af nye Befæstninger vil blive afgjort.

Men overfor den Stemning, der har givet sig tilkjende i det andet Thing, samt i Betragtning af, hvor megen Magt der ligger paa, at Hæren bringes ud af den Usikkerhedstilstand, hvori Forhandlingerne om dens Omordning nu have holdt den i mange Aar, erkjender Flertallet Nødvendigheden af at give Afkald paa Tydbestjørelsen af mangt et i og for sig ikke uberettiget Ønske i det Gaab derved at bane Veien for en Forstaaelse mellem den lovgivende Magts tre Faktorer i denne vigtige Sag.

Paa den anden Side ser Flertallet sig dog ikke istand til at tilraade Landstinget at afviescere ved Lovforflaget i den Form, hvori det foreligger fra Folkethinget. Maa det beredvilligt skal erkjendes, at dette Forflag i visse, ikke uvigtige Retninger giver Bestemmelser, der maa opfattes som virkelige Fremstrid fra Hærens nu bestaaende Tilstand, er der andre Punkter, hvor Forflaget, om det vandt Lovskraft, i en høist betænkelig Grad vilde svække Hæren. Flertallet gaar ud fra, at Hæren i sin nuværende Stikfæls ikke paa noget Punkt taaler at svækkes, hverken i Henseende til numerisk Styrke eller til Organisationens Fasthed; og idet det betragtes som Diemebet med Revisionen af Hærløven af 1867 at raade Bod paa de Mangler, der have viist sig at klæbe ved den, samt, hvor det behøves, at tilveiebringe den Harmoni mellem Organisationen af Hærens enkelte Bestanddele, uden hvilken disse ikke i fuldt Maaal kunne yde hverandre den nødvendige Støtte, tror Flertallet, at der ikke bør viges tilbage for en Udgift til Hæren, som ikke blot overstiger den Beføstning, Folkethingets Hærløvsforflag vilde medføre, men som ogsaa gaar